

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **K. Š.**, bytem, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. KUJI 72054/2014, sp. zn. OOSČ 781/2014 OOSC/229/PK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 3. 11. 2014, vydané dne 4. 11. 2014, č. j. KUJI 72054/2014, sp. zn. OOSČ 781/2014 OOSC/229/PK/2 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění v rozhodnou dobu, (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké

Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 5. 6. 2014, vydané dne 6. 6. 2014, č. j. DOP/8874/2014/1671/2014-juran, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a to pro porušení ust. § 18 odst. 3 cit. zák. Dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu mu byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíce a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s st. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí žalobou namítá, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 500/2001 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a zákon o silničním provozu, neboť byl žalobce zkrácen na svých právech, a to tím, že správní orgány rozhodovaly v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce rozporuje způsob doručování v řízení před správními orgány. Dne 30. 3. 2014 udělil žalobce plnou moc zmocněnci Mgr. M. M., jenž následně zmocnil ke svému zastupování A. N. Dne 27. 5. 2014 proběhlo ústní jednání, z něhož se A. N. e-mailem omluvil, následně svou omluvu doplnil a do spisu založil plnou moc ze dne 20. 5. 2014, jenž mu udělil Mgr. M. Mgr. M. bylo následně doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Do tohoto rozhodnutí podal A. N. odvolání. Správní orgán vyzval usnesením Mgr. M. k doplnění odvolání a stanovil mu lhůtu. Žalovaný poté zaslal napadené rozhodnutí Mgr. M. Žalobce předně nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že doručování substitutovi nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení a jejich zástupcům. K tomu se odvolává na § 26 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48, a ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009 - 104. Z uvedeného vyplývá, že pokud zmocnil pana N. zmocněnec neadvokát jako zmocněnce neadvokáta, je jediným zmocněncem žalobce tento zástupce. V tomto případě zde není zvláštní zákon (tedy zákon o advokacii) a plně se tak uplatní § 33 odst. 1 správního řádu, tzn. že v dané věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce, kterým byl v daném řízení A. N. Pokud tedy správní orgán nedoručoval tomuto zmocněnci, postupoval nezákonně a do dnešního dne nebylo řádně doručeno usnesení ze dne 2. 7. 2014 (výzva k doplnění odvolání), rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce dále rozporuje spáchání přestupku překročení rychlosti, neboť se domnívá, že spis neobsahuje objektivně přezkoumatelný důkaz o tom, že k překročení rychlosti došlo.

Správní orgán spáchání přestupku neprokázal. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že domnělým jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, tedy nebylo prokázáno, že předmětný skutek je přestupkem. Správní orgán neprovedl minimum důkazů, v řízení nebyli vyslechnuti zasahující policisti. Nebyl popsán způsob měření rychloměru a ve spise není založen návod k tomuto přístroji. Žalobce nebyl vyzván k seznámení se s podklady ve spisu před vydáním rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že si je vědom, že v souladu s § 33 odst. 3 mohl Mgr. M. zmocnit A. N., aby za něj prováděl potřebné úkony. To však neznamená, že by udělením substituční plné moci došlo ke změně zmocněnce žalobce. Po celou dobu řízení tak zmocněncem žalobce byl Mgr. M. a pouze jemu mohlo být v rámci správního řízení doručováno. Uvedené potvrzuje i judikatura, včetně rozhodnutí zmíněných žalobcem. Námitka, že žalobce nemohl odůvodnit své odvolání, jelikož mu nebylo řádně doručeno usnesení, kterým byl žalobce vyzván k doplnění odvolání, neobstojí, neboť bylo řádně doručeno Mgr. M.

Co se týče množství shromážděných důkazů o spáchání přestupku žalobcem, považuje je žalovaný za dostatečné. Přestupek byl zdokumentován Policií ČR fotodokumentací, která vyhovuje všem požadavkům stanoveným pro její použitelnost v přestupkovém řízení. O naplnění materiálního znaku přestupku není pochyb. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod. Tím spíše, pokud k tomu dojde na frekventované dálnici D1, kde je riziko možných negativních následků zvýšeno. Jednání žalobce bylo považováno za nedbalostní, což nemá vliv na naplnění materiálního znaku přestupku. Dokazování návodem k obsluze rychloměru a výslech zasahujících policistů považuj žalovaný za nadbytečný s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48. K námitce, že žalobce nebyl předvolán k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, žalovaný dodává, že tak učiněno bylo, kdy žalobce byl předvolán k ústnímu jednání nařízeného na den 27. 4. 2014.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spisu se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov, ze dne 13. 3. 2014, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 13. 3. 2014, úřední záznam Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov, ze dne 13. 3. 2014, záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 13. 3. 2014, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky 2S6 4954 s naměřenou rychlostí 170 km/h, dále ověřovací list č. 254/13 ze dne 22. 11. 2013 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 22. 11. 2013

do 21. 11. 2014, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 3 záznamy o přestupcích ze dne 2. 12. 2013, 7. 11. 2013 a 28. 8. 2013. V případě přestupku ze dne 7. 11. 2013 se jedná o stejný přestupek jako v nyní projednávané věci.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 13. 3. 2014 v 14:40 hod bylo hlídkou D 525 zastaveno vozidlo tov. zn., které řídil žalobce, na dálnici č. 01 v km 122 ve směru jízdy na Prahu, v k. o. Kozlov, OSRP Jihlava. Vozidlu v úseku v km 132, kde je stanovena dovolená maximální rychlost v hodnotě 130 km/h, byla naměřena rychlost 170 km/h, po odečtu 164 km/h, pomocí služebního radarového zařízení AD9C. Jelikož se žalobce dopustil stejného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, nebylo možné tento přestupek projednat v blokovém řízení. Žalobce se na místě k přestupku nevyjádřil.

Dne 20. 3. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 14. 4. 2014 v 09:00 hod. Dle úředního záznamu ze dne 14. 4. 2014 telefonovala správnímu orgánu prvního stupně osoba, jež uvedla, že je zástupcem žalobce, a že se k ústnímu jednání nedostaví pro svoji nemoc. Správní orgán osobě uvedl, že je vše potřeba doložit ve smyslu správního řádu. Dne 23. 4. 2014 byla správnímu orgánu doručena písemná omluva zmocněnce Mgr. M. M. z ústního jednání včetně plné moci udělené této osobě dne 30. 3. 2014 žalobcem.

Další ústní jednání bylo nařízeno na den 27. 5. 2014 v 08:00 hod. Předvolání bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 6. 5. 2013. Dne 26. 5. 2014 byla správnímu orgánu doručena omluva z ústního jednání podepsaná A. N. V omluvě uvádí, že zastupuje žalobce na základě plné moci, je po lékařském zákroku a jednání se nemůže zúčastnit. Vše doloží písemně, včetně plné moci a lékařské zprávy.

K nařízenému jednání se zmocněnec bez řádné omluvy nedostavil, proto správní orgán prvního stupně přistoupil k projednávání přestupku bez jeho přítomnosti. Při jednání byly provedeny tyto důkazy: policejní oznámení přestupku, oznámení o přestupku sepsané na místě, úřední záznam, fotodokumentace přestupku a ověřovací list měřícího zařízení.

Dne 3. 6. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno písemné sdělení A. N., v němž žádá o nařízení dalšího ústního jednání a dále uvádí, jej zvolil zmocněnec žalobce za zmocněnce dle § 33 správního řádu. K písemnosti je přiložena plná moc udělená Mgr. M. A. N. dne 20. 5. 2014.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 6. 2014 bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3

zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 18 odst. 3 cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 13. 3. 2014 v 14:31 hod. řídil osobní automobil a na dálnici D1 v prostoru km 132 směr Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h, naměřena rychlost 170 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 164 km/h, tím překročil rychlost o 34 km/h. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil opakovaně a to dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (naposledy 7. 11. 2013).

Žalobci byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.500 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Toto rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci (Mgr. M.) dne 16. 6. 2014

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal A. N. odvolání s přiloženou plnou mocí mu udělené Mgr. M. V odvolání zdůrazňuje, že to on je nyní zmocněncem žalobce, nikoliv Mgr. M., proto apeluje, aby veškeré písemnosti byly zasílány právě jemu. I když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zasláno pouze Mgr. M., z procesní opatrnosti podává předmětné odvolání.

Usnesením ze dne 2. 7. 2014, vypravené dne 3. 7. 2014, správní orgán prvního stupně vyzval zmocněnce žalobce Mgr. M. k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dní. Toto usnesení bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 15. 7. 2014. Následně nato zaslal Mgr. M. správnímu orgánu prvního stupně oznámení, v němž odkazuje na povinnost komunikovat pouze s A. N.

Žalovaný přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, přičemž dne 3. 11. 2014 odvolání jako nedůvodné zamítl napadeným rozhodnutím.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný nejdříve vypořádal s otázkou, zda se správní orgán prvního stupně nedopustil pochybení v otázce doručování. K tomu žalovaný uvádí, že obviněný (žalobce) udělil plnou moc dne 30. 3. 2014 Mgr. M.i, jenž udělil substituční plnou moc A. N. Pokud se zmocněnec dle § 33 odst. 3 správního řádu dá zastoupit jinou osobou (substitut), stává se tato osoba zástupcem zmocněnce, nikoliv zástupcem účastníka řízení. Pokud by tedy správní orgán prvního stupně doručoval substitutovi zmocněnci, jednalo by se o doručení neúčinné.

Dle napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjistil a prokázal spáchání přestupku, jež bylo odvolateli (žalobci) přičítáno a provedl dokazování v takovém rozsahu, aby ve věci přestupku mohl objektivně rozhodnout.

Co se týče sankcí, správní orgán prvního stupně dodržel zákonné rozmezí, kdy výše sankcí řádně odůvodnil.

Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně nesouhlasí s tím, že bylo řádně doručeno usnesení ze dne 2. 7. 2014, napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále poukazuje na to, že spis neobsahuje důkaz o spáchání přestupku a nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Namítá, že nebyli vyslechnuti zasahující policisté, nebylo popsáno, jakým způsobem rychloměr měří a ve spise není založen návod k jeho použití. Na závěr žalobce vytýká, že nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Při svém rozhodování soud vychází z důkazů provedených v řízení před správními orgány.

Nejdříve se soud vypořádal s otázkou, zda skutečně nemělo být doručováno substitutovi zmocněnce, či zda by z tohoto doručování vyplývaly právní účinky i pro žalobce.

Podle § 33 odst. 1 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Podle odst. 3 cit. ust. zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka jednala, jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Ve správním spisu je založena generální plná moc ze dne 30. 3. 2014 udělená žalobcem zmocněnci Mgr. M.. V průběhu řízení byla do spisu založena substituční plná moc ze dne 20. 5. 2014, kterou Mgr. M., jakožto zmocněnec žalobce, dále zmocnil k zastupování své osoby A. N.

Soud má na rozdíl od žalobce za to, že předmětná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je možno vztáhnout na posuzovaný případ. V usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 47, rozšířený senát dospěl k závěru, že „[p]odle § 35 odst 6 s. ř. s. může mít účastník řízení v téže věci jen jednoho zástupce: za toho je třeba považovat advokáta, kterého si žalobce pro zastupování zvolil a kterému udělil plnou moc.“ Dále dodává, že „[m]á-li účastník řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci: takové doručování má tytéž právní účinky, jako kdyby bylo doručováno přímo účastníku. Doručování substitutovi naproti tomu nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům.“

Druhým rozhodnutím je rozsudek ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009 - 104, dle něhož „[p]okud má účastník řízení zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci (§ 17 odst. 7 daňového řádu). Doručování substitutovi naproti tomu nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 11. 2003, čj. 1 As 4/2003 - 48, publ. pod č. 281/2004 Sb. NSS).“

Dle krajského soudu lze obě rozhodnutí aplikovat na věc nyní projednávanou. V obou případech je řešena otázka doručování substitutovi a právních účinků takového doručování. V prvním rozhodnutí udělil zástupce advokát plnou moc substitutovi advokátovi, v druhém zmocnil daňový poradce substituta daňového poradce. V případě rozhodnutí z roku 2010 Nejvyšší správní soud vycházel z právního názoru rozšířeného senátu z roku 2003. Není tedy rozhodné, zda se jedná o zmocněnce neadvokáta, advokáta či daňového poradce, který zmocňuje substituta. Zástupce je vždy jen jeden a doručování substitutovi (ať se opět jedná o advokáta či neadvokáta) nemá tytéž právní účinky jako doručení žalobci či jeho zástupci.

Mgr. M. nic nebránilo v tom, aby se dal zastoupit substitutem, který ve věci mohl činit úkony za něj (udělit plnou moc substitutovi ostatně zmocněnci povolil žalobce udělením plné moci zmocněnci). A. N. mohl podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, avšak právní účinky doručení usnesení ze dne 2. 7. 2014 (tj. běh lhůty k podání doplnění odvolání), kterým se žalobce vyzýval k doplnění odvolání, mohly nastat jen po řádném doručení právě zmocněnci Mgr. M. To stejné platí pro právní účinky doručení

napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy aby mohly nabýt právní moc, musely být doručeny pouze zmocněnci Mgr. M., nikoliv substitutovi A. N. Správní orgány ve věci nepochybily, pokud doručovaly předmětné písemnosti jedinému zástupci žalobce, kterým po celou dobu řízení před správními orgány byl Mgr. Me., jehož žalobce zmocnil na základě plné moci ze dne 30. 3. 2014.. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a příslušnou judikaturou, pokud doručovaly právě zmocněnci Mgr. M.

Dále se soud zabýval posouzením důkazů provedených před správními orgány, a zda došlo k naplnění materiálního znaku přestupku.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány měly provést výslech svědků - zasahujících policistů. Soud konstatuje, že žalobce tento důkaz sám před správními orgány nenavrl, i když minimálně v řízení o odvolání tak učinit mohl. Je otázkou správního uvážení správních orgánů, které důkazy považují za dostatečné a které už za nadbytečné. Vzhledem k tomu, že žalobcova vina byla dostatečně prokázána oznámením přestupku, oznámením o přestupku sepsaném na místě, úředním záznamem, záznamem o měření rychlosti vozidla (fotodokumentací) a dokladem o funkčnosti měřicího zařízení, bylo nadbytečné provádět výslech policistů, kteří měření prováděli. Žalobce neuvedl rozhodné skutkové okolnosti, které by měly jejich výpovědi prokázat. Stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností jinými provedenými důkazy. Za těchto okolností by byl výslech svědků nadbytečný (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č.j. 2 As 121/2011 - 90, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 A s 109/2014 - 70).

K námitce, že správní orgán nepopsal, jakým způsobem rychloměr měří, soud uvádí, že k prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje plně postačuje ve správním spise založená kopie výše uvedeného ověřovacího listu č. 254/13 ze dne 22. 11. 2013 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Tento ověřovací list se ve správním spise nachází. Zkouška byla provedena Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., v listu je dále stanoveno datum zkoušky (22. 11. 2013) i datum platnosti (do 21. 11. 2014). Soud tedy nemá pochyb, že tato ověřovací zkouška proběhla řádně a silniční rychloměr mohl být užít v den spáchání přestupku. Popisovat detailně, jakým způsobem rychloměr měří, by bylo nad rámec dokazování, neboť ze spisu nevyplývá, že by k chybnému měření mohlo dojít.

Soud dále uvádí, že pro správnou funkci měřicího rychloměru je podstatné, zda policisté přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). V ověřovacím listu č. 254/13 uvedeného přístroje je totiž stanoven závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Návod k obsluze však nemusí být nutnou součástí správního spisu, pouze musí být policisty řádně dodržován. Skutečnost, že by policisté takto nepostupovali, nikterak

nevyplývá ze správního spisu, ostatně tento fakt sám žalobce nenamítá. Soud proto dospěl k závěru, policisté postupovali v souladu s návodem a měřicí přístroj v daný okamžik fungoval správně. V posuzované věci vůbec nebylo potřeba provádět důkaz návodem k použití měřicího zařízení. Žalobce nezpochybňoval, že měření rychlosti proběhlo v souladu s tímto návodem. Dle popsaného skutkového stavu nebylo tedy nutné do spisu zakládat návod k použití měřicího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015-36).

Soud k námitce nenaplnění materiálního znaku přestupku stručně poukazuje na výše uvedené důkazy provedené před správními orgány, které žalobce ze spáchání přestupku usvědčují. Skutek spáchaný žalobcem na základě výše provedeného rozboru tedy je přestupkem, který byl žalobci dostatečně prokázán. K přestupku došlo na frekventované dálnici D1, překročením nejvyšší dovolené rychlosti o více jak 30 km/h. Dálnice D1 je obecně vnímána jako úsek častého výskytu dopravních nehod, riziko možných negativních následků tak bylo zvýšeno. I když žalobce jednal nedbale, toto nemá vliv na naplnění materiálního znaku přestupku.

Na závěr se soud vypořádal s námitkou, že žalobce neměl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí před správními orgány.

Dle výše uvedených zjištěných skutečností ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán a měl možnost se k podkladům k rozhodnutí vyjádřit. Dne 20. 3. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 14. 4. 2014 v 09:00 hod. Zmocněnec žalobce se z ústního jednání omluvil pouze telefonicky a až dne 23. 4. 2014 byla správnímu orgánu doručena písemná omluva zmocněnce včetně plné moci udělené této osobě dne 30. 3. 2014 žalobcem. Zmocněnec však svoji tvrzenou neschopnost dostavit se k jednání správnímu orgánu potvrzením od lékaře ani dodatečně nedodal. Přesto správní orgán prvního stupně omluvu jako řádnou přijal. Druhé jednání bylo nařízeno na den 27. 5. 2014 v 08:00 hod. Předvolání bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 6. 5. 2013. Dne 26. 5. 2014 byla správnímu orgánu doručena omluva z ústního jednání podepsaná A. N., tuto již správní orgán nepovažoval za řádnou, také nebyla předložena žádná lékařská zpráva, toto jednání již navíc bylo považováno za obstrukční, neboť se opakovalo. Žalobce tedy měl možnost se k podkladům vyjádřit při ústním jednání, popř. v odvolání, ve kterém však žádné odvolací námitky uvedeny nebyly.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí o tom, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, videozáznam s pořízeným snímkem měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující

v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že zavinění předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně